

KVINDEKONGRESSEN I HAAG

den 28., 29. og 30. April 1915.

Fra venstre til højre: Armeniens Repræsentant, *Leopoldine Kulka*, Østrig, — Canadas Repræsentant, *Rosika Schwimmer*, Ungarn, — *Anita Augsburg*, Tyskland, — *Jane Addams*, Forenede Stater, — *Jane Hamer*, Belgien, — *Aletta Jacobs*, Holland, — *Chrystal Macmillan*, Storbritanien, — *Rose Genoni*, Italien, — *Anna Kleman*, Sverige, — *Th. Daugaard*, Danmark, — *Louise Keilhau*, Norge.

„Maatte denne Kongres blive en Lysstribe, der forkynner en bedre Verdens Opstaaen, en Verden, i hvilken alle erkender, at det er rigtigt og godt at tjene sit eget Land, men at over Fædrelandets staar Menneskeslægtens Interesser, og at tjene disse er at opfylde en endnu højere Pligt.“

Aletta Jacobs.

Lidt Forhistorie.

Umiddelbart inden Uvejret brød løs, i August 1914, udsendte 12 Millioner Kvinder fra 26 Lande — forenet i den internationale Kvindevalgretsalliance — en Appel til Europas Regeringer om in-
tet at lade uforsøgt for at hindre, at »den halve civiliserede Verden oversvømmes af Blod«. Det var det første Skridt, som mellemfolkelig interesserede Kvinder tog i Anledning af Krigen — det blev forgæves, men det blev ikke det sidste. Kvinderne lagde først hele deres Energi ind i et Arbejde for at frelse den internationale Kvindebevægelses unge Liv fra sammen med andre — langt ældre internationale Sammenslutninger — at gaa til Grunde i det Ragnarok, der omtumlede Sindene og døde Evnen til at skelne mellem Nationer som Helhed og de enkelte Individuer, der stod magtesløse overfor Katastrofen.

Kun den, der til Bunds har maalt Dybden af det, der for al

Verdens Kvinder her stod paa Spil, vil være i Stand til helt at forstaa, hvor tung en Sten, der fjernedes fra Ens Sind den Dag, da vor internationale Præsident kunde melde: »Vi er her alle. Ingen Organisation i noget Land har forladt vore Rækker.« Da dette først var fastslaaet, har man ustandseligt hele Vinteren igennem fra de mest forskellige Kanter arbejdet paa at tage et Skridt videre: at bringe en international Kvindekongres i Stand for midt under Krigens Tummel at give Kvinder Lejlighed til i Fællesskab at hæve deres Røst.

Det store engelske Forbund *National Union of Woman Suffrage Societies* opfordrede i en Resolution Alliancen til snarest at træde sammen. I Tyskland hævdede sig Røster, der skarpt kritiserede det Forretningsudvalg, der i de første nervøse Tider havde skyndt sig at aflyse den Kongres, som det tyske Kvindevalgretsforbund havde indbudt til Berlin i Juni 1915, og som der »under disse Forhold var tifold Anledning til at afholde.« Danmark var blandt de Lande, der fra første Begyndelse forstod, at en Alliance-Kongres var en dumdristig Gerning, der let kunde koste os det Sammenhold, som Allian-
gen — med neutrale Landes Or-

ganisationer som Mellemed — var i Stand til at opretholde mellem Organisationerne i de krigsførende Lande, og som i Alliancens Interesse maatte værnes imod Opgaver, der vilde sætte det paa en Prøve, som det var for svagt til at bære.

Det viste sig, at der indenfor Alliancen var Flertal for denne Opfattelse. Det vedtoges, at Alliancen ingen Kongres skulde holde.

Derimod støttede Danmark med Glæde et fra England stillet Forslag om en Kongres uden om al bestaaende international Organisation uden Risiko for en Sprængning af en saadan, kun førende de Kvinder sammen, som troede sig stærke nok til at deltage.

En saadan Kongres er det, der har været afholdt i Haag fornylig efter Indbydelse af hollandske Kvinder (se Kv. og Samf. No. 8 1915). Indbydelserne udgik saavel til nationale Organisationer som til Enkeltpersoner i alle Lande. Komiteer stiftedes i de fleste Lande, bl. a. i England og de skandinaviske Lande. Medlemmer af den danske Komité, der nedsattes paa et Møde den 31. Marts 1915 (indkaldt af *Henni Forchhammer*, *Eline Hansen* og *Louise Nørlund*), var: *Eline Hansen* (Formand i Komiteen), *Th. Daugaard* (Sekretær), *Henriette Crone*, *Henni Forchham-*